

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

18. februar 2016 *

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår — betalingspåkravsprocedure — tvangsfuldbyrdsprocedure — den nationale rets kompetence til ex officio at erklære et urimeligt kontraktvilkår ugyldigt under fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav — princippet om retskraft — effektivitetsprincippet — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — domstolsbeskyttelse«

I sag C-49/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Juzgado de Primera Instancia nr. 5 de Cartagena (retten i første instans i Cartagena, Spanien) ved afgørelse af 23. januar 2014, indgået til Domstolen den 3. februar 2014, i sagen:

Finanmadrid EFC SA

mod

Jesús Vicente Albán Zambrano,

María Josefa García Zapata,

Jorge Luis Albán Zambrano,

Miriam Elisabeth Caicedo Merino,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af Domstolens vicepræsident, A. Tizzano, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne, A. Borg Barthet, E. Levits (refererende dommer), M. Berger og S. Rodin,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. september 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den spanske regering ved A. Rubio González, som befuldmægtiget

* Processprog: spansk.

— den tyske regering ved T. Henze, J. Kemper, D. Kuon og J. Mentgen, som befuldmægtigede

— Ungarn ved M.Z. Fehér Miklós og G. Szima, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved É. Gippini Fournier og M. van Beek, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 2015, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører navnlig fortolkningen af Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) samt af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem Finanzmadrid EFC SA (herefter »Finanzmadrid«) og Jesús Vicente Albán Zambrano, Jorge Luis Albán Zambrano, María Josefa García Zapata og Miriam Elisabeth Caicedo Merino vedrørende betaling af et beløb, der skyldes i henhold til en forbrugerlånekontrakt.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Artikel 3 i direktiv 93/13 har følgende ordlyd:

»1. Et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, anses for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren.

2. Et kontraktvilkår anses altid for ikke at have været genstand for individuel forhandling, når det er udarbejdet på forhånd, og forbrugeren derved ikke har haft nogen indflydelse på indholdet, navnlig i forbindelse med en standardkontrakt.

Den omstændighed, at visse elementer i et kontraktvilkår eller et enkelt kontraktvilkår har været genstand for individuel forhandling, udelukker ikke anvendelse af denne artikel på resten af en aftale, hvis en samlet vurdering fører til den konklusion, at der alligevel er tale om en standardkontrakt.

Hvis en erhvervsdrivende hævder, at et standardiseret kontraktvilkår har været genstand for individuel forhandling, har han bevisbyrden.

3. Bilaget indeholder en vejledende og ikke-udtømmende liste over de kontraktvilkår, der kan betegnes som urimelige.«

- 4 Artikel 6 i direktiv 93/13 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at forbrugeren ikke berøves den beskyttelse, som dette direktiv giver, såfremt et tredjelandets lovgivning vælges som gældende lov for aftalen, når denne aftale har nær tilknytning til EF-medlemsstaternes område.«

5 Artikel 7 i direktiv 93/13 har følgende affattelse:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at der i forbrugernes og konkurrenternes interesse findes egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem forbrugere og en erhvervsdrivende, til ophør.

2. De i stk. 1 nævnte midler skal omfatte bestemmelser, i henhold til hvilke personer eller organisationer, der ifølge national lov har en legitim interesse i at beskytte forbrugerne, efter national ret kan indbringe en sag for retsmyndighederne eller de kompetente administrative myndigheder, for at disse kan afgøre, om kontraktvilkår, der er udarbejdet med henblik på generel anvendelse, er af urimelig karakter, og anvende egnede og effektive midler til at bringe anvendelsen af sådanne kontraktvilkår til ophør.

[...]«

Spansk ret

6 Betalingspåkravsproceduren er reguleret i lov om civilproces (Ley de Enjuiciamiento Civil) af 7. januar 2000 (BOE nr. 7 af 8.1.2000, s. 575), som ændret ved lov nr. 1/2013 om foranstaltninger for at styrke beskyttelsen af pantebrevsdebitorer, gældsomlægning og almene lejeboliger (Ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección de los deudores hipotecarios, reestructuración de la deuda y alquiler social) af 14. maj 2013 (BOE nr. 116 af 15.5.2013, s. 36373, herefter »LEC«).

7 LEC's artikel 551, stk. 1, fastsætter:

»Når begæringen om fuldbyrdelse er indgivet, afsiger retten, forudsat at de processuelle forudsætninger og betingelser er til stede, og at tvangsfuldbyrdsgrundlaget ikke er behæftet med formelle uregelmæssigheder, og de ønskede tvangsfuldbyrdsforanstaltninger er i overensstemmelse med fuldbyrdsgrundlagets art og indhold, en kendelse, der indeholder et fuldbyrdsespåbud, og udsteder samme.«

8 LEC's artikel 552, stk. 1, andet afsnit, har følgende ordlyd:

»Hvis retten finder, at et af de vilkår, som fremgår af de fuldbyrdsdokumenter, som er omhandlet i artikel 557, stk. 1, er urimeligt, hører den parterne inden for en frist på 15 dage. Efter høring af parterne træffer den inden 5 arbejdsdage afgørelse i henhold til artikel 561, stk. 1, nr. 3).«

9 I LEC's artikel 557, stk. 1, hedder det:

»Når der udstedes en fuldbyrdsordre ved [fuldbyrdsdokumenter, der ikke hidrører fra en domstol eller en voldgiftsret], kan rekvisitus alene fremsætte indsigelse mod denne inden for den frist og i den form, der er fastsat i ovenstående artikel, såfremt den er begrundet i en af følgende begrundelser:

[...]

7) At dokumentet indeholder urimelige vilkår.«

10 LEC's artikel 812, stk. 1, fastsætter:

»Enhver person, der fra en anden kræver betaling af en pengegæld på et hvilket som helst likvidt, fast beløb, som er opstået og forfaldent, kan anmode om, at der indledes en betalingspåkravsprocedure, hvis denne gæld attesteres på en af følgende måder:

- 1) ved fremlæggelse af dokumenter, uanset disses form, art eller fysiske udformning, som er underskrevet af debitor

[...]«

11 LEC's artikel 815 har følgende affattelse:

»1. Hvis de dokumenter, der er vedlagt anmodningen, [...] udgør et prima facie-bevis for kreditorens krav, der bekræftes ved anmodningens indhold, pålægger »secretario judicial« debitoren at betale kreditoren inden for en frist på 20 dage og at fremlægge beviserne for denne betaling for retten eller at give møde for retten og på kortfattet måde i den skriftlige indsigelse angive grundene til, at han er af den opfattelse, at det krævede beløb helt eller delvist ikke er betalingspligtigt.

[...]

3. Hvis det af den med anmodningen fremlagte dokumentation fremgår, at det krævede beløb ikke er rigtigt, overbringer »secretario judicial« sagen til dommeren, der i givet fald ved kendelse kan foreslå rekvirenten enten at acceptere eller afslå et forslag til betalingskrav for et mindre beløb end det oprindeligt krævede, som dommeren fastsætter.

Dommeren skal i forslaget informere rekvirenten om, at hvis denne ikke sender sit svar inden for en frist på højst ti dage, eller dette svar udgør en afvisning, vil dommeren anse rekvirenten for at have frafaldet sit krav.«

12 LEC's artikel 816 har følgende ordlyd:

»1. Såfremt skyldneren ikke reagerer på betalingspåkravet eller ikke giver møde, afsiger »secretario judicial« et dekret, der afslutter betalingspåkravsproceduren, og overbringer dekretet til rekvirenten med henblik på, at denne begærer fuldbyrdelse, hvorved en anmodning herom er tilstrækkelig.

2. Efter udstedelsen af fuldbyrdelesordren foretages fuldbyrdelsen i henhold til bestemmelserne om fuldbyrdelse af retsafgørelser, hvorved der kan fremsættes de for sådanne foreskrevne former for indsigelse, men hverken fordringshaveren i betalingspåkravsproceduren eller den debitor, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan efterfølgende i et ordinært søgsmål nedlægge påstand om det beløb, som der er gjort krav på i betalingspåkravsproceduren, eller stille krav om tilbagebetaling af det beløb, de er opnået i fuldbyrdelsessagen.

[...]«

13 LEC's artikel 818, stk. 1, første afsnit, bestemmer:

»Fremsetter debitoren rettidigt indsigelse, træffes der endelig afgørelse i sagen ved afslutningen af den hertil fastsatte procedure, og den afsagte dom får retskraft.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Den 29. juni 2006 indgik Jesús Vicente Albán Zambrano en lånekontrakt med Finanmadrid for et beløb på 30 000 EUR med henblik på at finansiere købet af et køretøj.
- 15 Jorge Luis Albán Zambrano, María Josefa García Zapata og Miriam Elisabeth Caicedo Merino hæftede solidarisk som kautionister for Finanmadrid-lånet.
- 16 Der blev fastsat en garantiprovision på 2,5% af kapitalen og afdragsvis tilbagebetaling over 84 måneder og en årlig nominel rente på 7%. For enhver forsinkelse af de månedlige betalinger fastsattes morarenter til 1,5% om måneden såvel som et gebyr på 30 EUR for hver ubetalt regning.
- 17 Idet betalingen af afdragene på det af Jesús Vicente Albán Zambrano optagne lån udeblev fra begyndelsen af 2011, meddelte Finanmadrid den 8. juli 2011 forfald før aftalt tid af den i hovedsagen omhandlede kontrakt.
- 18 Den 8. november 2011 indgav Finanmadrid en anmodning til »secretario judicial« ved Juzgado de Primera Instancia nr. 5 de Cartagena (retten i første instans i Cartagena) om at indlede en betalingspåkravsprocedure mod de sagsøgte i hovedsagen.
- 19 Ved afgørelse af 13. februar 2012 antog »secretario judicial« ved Juzgado de Primera Instancia nr. 5 de Cartagena (retten i første instans i Cartagena) den nævnte anmodning til realitetsbehandling og pålagde de sagsøgte i hovedsagen enten inden for en frist på 20 dage at betale et beløb på 13 447,01 EUR, forhøjet med de renter, der var påløbet fra den 8. juli 2011, eller via en advokat og en »procurador« at fremsætte indsigelse mod gældens inddrivelighed og give møde for retten med henblik på at redegøre for grundene til, at de ikke mente at skyldte hele eller en del af fordringens beløb.
- 20 Idet de sagsøgte i hovedsagen hverken efterkom betalingspåkravet eller gav møde for retten inden for den fastsatte frist, afsluttede »secretario judicial« betalingspåkravsproceduren ved afgørelse af 18. juni 2012 under anvendelse af LEC's artikel 816.
- 21 Den 8. juli 2013 indgav Finanmadrid en begæring om fuldbyrdelse af den nævnte afgørelse til Juzgado de Primera Instancia nr. 5 de Cartagena (retten i første instans i Cartagena).
- 22 Den 13. september 2013 opfordrede den pågældende ret parterne i hovedsagen til at fremsætte bemærkninger vedrørende bl.a. den eventuelt urimelige karakter af visse vilkår i den i hovedsagen omhandlede kontrakt samt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt reglerne for betalingspåkravsproceduren er uforenelige med retten til effektiv domstolsbeskyttelse. Hvad angår det sidstnævnte aspekt har den nævnte ret understreget, at den hverken var blevet informeret om den af Finanmadrid indgivne anmodning om, at der indledtes betalingspåkravsprocedure, om »secretario judicials« behandling eller om resultatet af denne behandling.
- 23 Kun sagsøgerne i hovedsagen har indgivet bemærkninger.
- 24 Den forelæggende ret har angivet, at den spanske procesret alene fastsætter, at en dommer skal deltage i forbindelse med en betalingspåkravsprocedure, når det af den med anmodningen fremlagte dokumentation fremgår, at det krævede beløb ikke er rigtigt, i hvilket tilfælde »secretario judicial« skal overbringe sagen til dommeren, eller hvis debitor har fremsat indsigelse over for påkravet. Den har tilføjet, at dommeren, idet »secretario judicials« afgørelse er et retligt fuldbyrdelsesdokument, der svarer til en retskraftig dom, ikke i forbindelse med fuldbyrdelsessagen ex officio kan kontrollere, om der eventuelt foreligger urimelige vilkår i den kontrakt, der udgjorde grundlaget for betalingspåkravsproceduren.

25 Under disse omstændigheder, hvor der er tvivl om den relevante spanske lovgivnings forenelighed med i EU-retten, har den nævnte ret besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal direktiv 93/13 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den gældende spanske betalingspåkravsprocedure, LEC's artikel 815 og 816, hvori der ikke er fastsat en obligatorisk kontrol af urimelige kontraktvilkår eller forelæggelse for en dommer, medmindre »secretario judicial« finder det nyttigt, eller skyldnerne fremsætter indsigelse, fordi lovgivningen vanskeliggør eller forhindrer en ex officio-domstolskontrol af kontrakter, der kan indeholde urimelige vilkår?
- 2) Skal direktiv 93/13 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den spanske, der ikke gør det muligt ex officio inden indledningen af den efterfølgende fuldbyrdelsessag at prøve fuldbyrdelsesgrundlaget – et dekret, der er afsagt af »secretario judicial«, og som afslutter betalingspåkravsproceduren – eller spørgsmålet, om der foreligger urimelige vilkår i den kontrakt, der udgjorde grundlaget for afsigelsen af det dekret, der begæres fuldbyrdet, idet det i national ret bestemmes, at der foreligger en retskraftig afgørelse, jf. artikel 551 og 552, sammenholdt med LEC's artikel 816, stk. 2?
- 3) Skal chartret fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning såsom en regulering af betalingspåkravsproceduren og af fuldbyrdelsen af retsdokumenter, hvori der ikke er fastsat en domstolskontrol for alle tilfælde i anerkendelsesfasen, og som heller ikke gør det muligt for dommeren i fuldbyrdelsesfasen at prøve det, »secretario judicial« har truffet afgørelse om?
- 4) Skal chartret fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning, der ikke gør det muligt ex officio at prøve overholdelsen af retten til at blive hørt, fordi der foreligger en retskraftig afgørelse?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

- 26 Den tyske regering har rejst tvivl om, hvorvidt det første, det tredje og det fjerde spørgsmål kan antages til realitetsbehandling, med den begrundelse, at de er uden betydning for den forelæggende rets afgørelse af tvisten i hovedsagen. I denne forbindelse har den tyske regering gjort gældende, at tvisten vedrører fuldbyrdelsen af en afgørelse om udstedelse af et betalingspåkrav, som har opnået retskraft, og ikke selve betalingspåkravsproceduren. Følgelig ville et svar om foreneligheden mellem sidstnævnte procedure og direktiv 93/13 ikke have nogen forbindelse til genstanden for den nævnte tvist.
- 27 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at det i henhold til fast retspraksis, hvorefter det inden for rammerne af proceduren i henhold til artikel 267 TEUF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens funktioner, alene er den nationale ret, der har kompetence til at fastlægge og vurdere hovedsagens faktiske omstændigheder og til at fortolke og anvende den nationale ret. Det tilkommer ligeledes udelukkende den nationale ret, som tvisten er indbragt for, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere såvel nødvendigheden som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

- 28 Domstolen kan således kun afvise en anmodning om præjudiciel afgørelse fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (dom Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Det er imidlertid ikke tilfældet i denne sag.
- 30 Som generaladvokaten har anført i punkt 32 i forslaget til afgørelse, skal der nemlig tages hensyn til samtlige relevante procedureregler. Selv om det i denne forbindelse er rigtigt, at den spanske processuelle ordning tillader debitor – i det tilfælde, hvor denne fremsætter indsigelse over for en betalingspåkravsprocedure – at påberåbe sig, at et vilkår i den pågældende kontrakt eventuelt var urimeligt, udelukker den samme ordning imidlertid, at kontrol af den urimelige karakter kan foretages ex officio såvel i forbindelse med betalingspåkravsproceduren, når sidstnævnte er blevet afsluttet ved »secretario judiciales« dekrét, som i forbindelse med fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, når dommeren skal tage stilling til en indsigelse over for denne fuldbyrdelse.
- 31 I denne forbindelse skal de spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet, forstås i bred forstand, dvs. således at de nærmere bestemt tilsigter en vurdering – under hensyntagen til den måde, hvorpå betalingspåkravsproceduren forløber, og den kompetence, »secretario judicial« er tillagt inden for rammerne af denne procedure – af foreneligheden med artikel 93/13 af den omstændighed, at dommeren i forbindelse med tvangsfuldbyrdesproceduren ikke har beføjelse til ex officio at kontrollere, om et vilkår, der er indeholdt i en kontrakt, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, eventuelt er urimeligt.
- 32 Under disse omstændigheder og henset til, at det tilkommer Domstolen at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den (jf. i denne retning domme Roquette Frères, C-88/99, EU:C:2000:652, præmis 18, og Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, præmis 19), må det konstateres, at det ikke klart fremgår, at den fortolkning af EU-retten, som ønskes med det første, det tredje og det fjerde spørgsmål, er uden forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand.
- 33 De præjudicielle spørgsmål kan følgelig antages til realitetsbehandling i deres helhed.

Om realiteten

- 34 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt direktiv 93/13 er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der ikke tillader den dommer, der skal behandle spørgsmålet om fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav, ex officio at efterprøve, om et vilkår, der er indeholdt i en kontrakt, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, når den myndighed, der behandler anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav, ikke er kompetent til at foretage en sådan efterprøvelse.
- 35 Med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den, skal det indledningsvis bemærkes, at Domstolen allerede i dom Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349) har udtalt sig om karakteren af det ansvar, der i henhold til bestemmelserne i direktiv 93/13 påhviler de nationale retsinstanser inden for rammerne af betalingspåkravsproceduren, når forbrugeren ikke har fremsat indsigelse mod det påkrav, som er blevet udstedt imod ham.

- 36 I denne dom fastslog Domstolen bl.a., at direktiv 93/13 skal fortolkes således, at det er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter en ret, der skal behandle en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav, hverken ved indledningen af sagens behandling eller på noget andet tidspunkt af proceduren, selv om den råder over de retlige og faktiske oplysninger, der er nødvendige i denne forbindelse, ex officio må efterprøve, om et vilkår, der er indeholdt i en kontrakt, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, såfremt forbrugeren ikke har fremsat indsigelse vedrørende vilkåret (dom Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punkt 1 i domskonklusionen).
- 37 Det skal bemærkes, at den nationale lovgivning i den version, der fandt anvendelse på den tvist, hvorunder den anmodning om præjudiciel afgørelse, der gav anledning til dom Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), blev indgivet, gav dommeren og ikke »secretario judicial« kompetence til at træffe afgørelse om et betalingspåkrav.
- 38 Siden den reform, der blev indført med lov nr. 13/2009 (BOE nr. 266, af 4.11.2009, s. 92103), der trådte i kraft den 4. maj 2010, tilkommer det imidlertid »secretario judicial«, i tilfælde af at skyldneren ikke opfylder betalingspåkravet eller ikke giver møde, at afsige et dekret, der afslutter betalingspåkravsproceduren og har retskraft.
- 39 Denne lovændring, der blev gennemført for at fremskynde betalingspåkravsproceduren, er ikke i sig selv genstand for den tvivl, som Juzgado de Primera Instancia nr. 5 de Cartagena (retten i første instans i Cartagena) har givet udtryk for i forbindelse med nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse.
- 40 I denne forbindelse bemærkes, at da der ikke er sket harmonisering af de nationale mekanismer for tvangsfuldbyrdelse, henhører bestemmelserne for gennemførelsen heraf under medlemsstaternes nationale retsordener i medfør af princippet om sidstnævntes procesautonomi. Domstolen har imidlertid understreget, at disse gennemførelsesbestemmelser skal opfylde de to krav om, at de ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der er tillagt forbrugerne ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom Sánchez Morcillo og Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Hvad for det første angår ækvivalensprincippet bemærkes, at Domstolen ikke råder over nogen oplysninger, der kan give anledning til at betvivle, at den ordning, der omhandles i hovedsagen, er i overensstemmelse med dette princip.
- 42 Det fremgår nemlig af LEC's artikel 551 og 552 samt artikel 816, stk. 2, at den dommer, der inden for rammerne af den spanske processuelle ordning skal behandle fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav, hverken ex officio kan tage stilling til, om et kontraktvilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt i henhold til artikel 6 i direktiv 93/13, eller af egen drift kan efterprøve en sådan klausuls uforenelighed med ufravigelige nationale retsgrundsætninger, hvilket det dog tilkommer den forelæggende ret at efterprøve (jf. i denne retning dom Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, præmis 52).
- 43 Hvad for det andet angår effektivitetsprincippet har Domstolen ved flere lejligheder fastslået, at hvert enkelt tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en national processuel bestemmelse gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at anvende EU-retten, skal bedømmes under hensyn til, hvilken stilling bestemmelsen indtager i den samlede procedure, herunder dens forløb og dens særlige kendetegn, for de forskellige nationale retsinstanser (dom Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

- 44 Under denne synsvinkel skal der i givet fald tages hensyn til de principper, der ligger til grund for den nationale retspleje, bl.a. beskyttelsen af retten til forsvar, retssikkerhedsprincippet og princippet om en hensigtsmæssig sagsbehandling (domme *Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León*, C-413/12, EU:C:2013:800, præmis 34, og *Pohotovost*, C-470/12, EU:C:2014:101, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 I det pågældende tilfælde skal det konstateres, at forløbet for og særegenhederne ved den spanske betalingspåkravsprocedure gør, at denne procedure – medmindre der foreligger de omstændigheder, der er nævnt i denne doms præmis 24, der gør, at dommeren griber ind – afsluttes, uden at der kan foretages en efterprøvelse af, om der findes urimelige vilkår i en kontrakt indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger. Hvis den dommer, der skal behandle spørgsmålet om fuldbyrdelsen af betalingspåkravet, følgelig ikke er kompetent til ex officio at efterprøve, om der foreligger sådanne vilkår, ville forbrugeren kunne stå over for et fuldbyrdelsesdokument uden på noget tidspunkt i proceduren at have nogen garanti for, at der foretages en sådan efterprøvelse.
- 46 I denne forbindelse skal det imidlertid konstateres, at en sådan processuel ordning er egnet til at gribe negativt ind i effektiviteten af den beskyttelse, der søges opnået ved direktiv 93/13. En sådan effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af direktivet, kan nemlig alene sikres på betingelse af, at den nationale processuelle ordning inden for rammerne af betalingspåkravsproceduren eller fuldbyrdelsesproceduren for betalingspåkravet muliggør en ex officio-kontrol af den potentielt urimelige karakter af de vilkår, der er indeholdt i den pågældende kontrakt.
- 47 Der kan ikke stilles spørgsmålstegn ved en sådan betragtning, når en national procesret som den i hovedsagen omhandlede giver den af »secretario judicial« afsagte afgørelse retskraft og tilkender denne retsvirkninger, som svarer til en retsafgørelses retsvirkninger.
- 48 Det skal nemlig bemærkes, at selv om udformningen af retskraftprincippet henhører under medlemsstaternes interne retsorden i henhold til princippet om, at disse frit kan anvende deres egne processuelle regler, skal disse regler dog overholde ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet (jf. i denne retning dom *Asturcom Telecomunicaciones*, C-40/08, EU:C:2009:615, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 For så vidt angår ækvivalensprincippet er der, som generaladvokaten har anført i punkt 70 i forslaget til afgørelse, imidlertid intet i tvisten i hovedsagen, der gør det muligt at konkludere, at fremgangsmåderne for gennemførelse af princippet om retskraft i den spanske procesret er mindre gunstige, når det drejer sig om sager, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 93/13, end når dette ikke er tilfældet.
- 50 For så vidt angår effektivitetsprincippet, hvis overholdelse fra medlemsstaternes side skal bedømmes under hensyntagen til bl.a. de i denne doms præmis 43 og 44 anførte kriterier, skal det bemærkes, at »secretario judicials« kontrol af en anmodning om udstedelse af et betalingspåkrav ifølge ordlyden af LEC's artikel 815 og 816 er begrænset til at efterprøve, om de formkrav, som en sådan anmodning er underlagt, er overholdt, og navnlig – for så vidt angår de dokumenter, der er vedlagt anmodningen – rigtigheden af kravets størrelse. Således henhører det i henhold til den spanske procesret ikke under »secretario judicials« kompetence at efterprøve, om et vilkår i en kontrakt, der udgør grundlaget for en fordring, eventuelt er urimeligt.
- 51 Derudover skal der mindes om, at den af »secretario judicial« afsagte afgørelse, der afslutter betalingspåkravsproceduren, opnår retskraft, hvilket umuliggør kontrollen af urimelige kontraktvilkår i forbindelse med fuldbyrdelsen af et påkrav, alene af den grund, at forbrugerne ikke har fremsat indsigelse over for påkravet inden for den herfor fastsatte frist, og at »secretario judicial« ikke har overbragt sagen til dommeren.

- 52 I denne henseende er det vigtigt for det første at bemærke, at der foreligger en ikke ubetydelig risiko for, at de berørte forbrugere ikke fremsætter den krævede indsigelse, enten på grund af den særligt korte frist, der er fastsat hertil, eller fordi de kan blive afholdt fra at forsvare sig i betragtning af de omkostninger, som en retssag ville medføre i forhold til den anfægtede gælds størrelse, eller fordi de ikke kender eller forstår omfanget af deres rettigheder, eller på grund af det begrænsede indhold af anmodningen om påkravet, der er blevet indgivet af de erhvervsdrivende, og således på grund af den ufuldstændige karakter af de oplysninger, som de råder over (jf. i denne retning dom Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, præmis 54).
- 53 For det andet følger det af forelæggelseskendelsen, at »secretario judicial« alene er forpligtet til at overbringe sagen til dommeren, når det af de dokumenter, der er vedlagt anmodningen, fremgår, at det krævede beløb ikke er rigtigt.
- 54 Under disse omstændigheder skal det, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 75 i forslaget til afgørelse, konstateres, at den i hovedsagen omhandlede lovgivning om fremgangsmåder for gennemførelse af princippet om retskraft inden for rammerne af betalingspåkravsproceduren ikke synes at være i overensstemmelse med effektivitetsprincippet, for så vidt som den i de sager, der indledes af erhvervsdrivende, og hvori forbrugerne er modparter, gør det umuligt eller forholdsmæssigt vanskeligt at anvende den beskyttelse, som direktiv 93/13 tilsigter at tilføre forbrugerne.
- 55 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at direktiv 93/13 skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der ikke tillader den dommer, som skal behandle spørgsmålet om fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav, ex officio at efterprøve, om et vilkår, der er indeholdt i en kontrakt, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, når den myndighed, der behandler anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav, ikke er kompetent til at foretage en sådan efterprøvelse.

Om det tredje og det fjerde spørgsmål

- 56 Med det tredje og det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt chartret og nærmere bestemt retten til effektive retsmidler, der er stadfæstet i chartrets artikel 47, er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede.
- 57 I denne henseende skal det bemærkes, at den forelæggende ret ikke har angivet de grunde, der har givet den anledning til at rejse spørgsmål om en sådan lovgivnings forenelighed med chartrets artikel 47, og at forelæggelsesafgørelsen således ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger til, at Domstolen kan give et hensigtsmæssigt svar på disse spørgsmål.
- 58 Under disse omstændigheder er det ufornuddent at besvare det tredje og det fjerde spørgsmål.

Sagens omkostninger

- 59 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der ikke tillader den dommer, der skal behandle spørgsmålet om fuldbyrdelsen af et betalingspåkrav, ex officio at efterprøve, om et vilkår, der er indeholdt i en kontrakt, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er urimeligt, når den myndighed, der behandler anmodningen om udstedelse af betalingspåkrav, ikke er kompetent til at foretage en sådan efterprøvelse.

Underskrifter